

Makedonien. Lidt senere på dagen meddelte Tyskland, at man var klar til at tage 10.000 flygtninge, og næste dag måtte regeringen så ændre linje, og det, nogle fra regeringen dagen inden havde ment var at gå Milosevics ærinde, mente man nu ikke længere var at gå Milosevics ærinde: Den danske regering tilbød at tage 1.400. Det var flot, det var i hvert fald mere end Finland, som tilbød 50.

Se, sådan kan det jo udvikle sig, det der med hvem der går hvis ærinde, og hvem der står for hvis linjer. Sådan kan det jo udvikle sig, og det er da muligt, at udenrigsministeren har den opfattelse, at vi er nogle, der i dag følger Milosevics linje, når vi er undskyldende over for serberne. Men det kan jo ændre sig i morgen, hvis det viser sig, at den aktion, man er i gang med, faktisk ikke fører til det resultat, man har sat sig for, men at man er ved at skabe – hvad der er en alvorlig risiko for – et flygtningeproblem af palæstinensiske dimensioner i Europa, hvor man har viljen til at bombe, bombe og bombe, men hvor man ikke har viljen til at sikre, at de kosovaalbanske flygtninge kommer hjem. Resultatet af bombningerne vil så blive, at vi vil have et par millioner kosovaalbanere, som skal leve i flygtningelejre i år fremover i områderne omkring Kosova.

Men der kommer da nogle flygtninge til Danmark, siger nogle. Ja, det er jo interessant, og det skal vi netop diskutere under næste punkt. Vi skal om lidt diskutere flygtninge til Danmark, og her har regeringen netop sikret i den lovgivning, den lægger frem, at selv om forholdene ikke bliver i orden i Kosova, kan man undlade at give kosovaalbanske flygtninge asyl i Danmark, hvis de i stedet kan sendes tilbage til lejre i et naboland.

Tegningen er lagt til et palæstinensisk problem i Europa, og vi må gå tilbage til det, vi sagde under den debat, vi havde for nogle uger siden. Vi har ikke tillid til NATO, og vi har heller ikke tillid til regeringen på dette punkt, når den siger, at den måde, man fører krig på, og de ambitioner, man har, er noget, der rent faktisk vil føre til et positivt resultat. Når vi ikke har den tillid, er det præcis, fordi vi i 10 år har tiget om, at man gjorde nogle ting over for Milosevics nationalistiske styre, som man har afvist at gøre.

Udenrigsministeren kritiserer hr. Villy Søvnald for at have sagt i tv i går, at det var blevet antydet, at bombardementerne ville være overstået i løbet af 3-4 dage. Man kan jo så disku-

tere, om det lige præcis er det, som er blevet sagt, men det er jo interessant, når vi går tilbage til oktober og ser, hvad det var for en begrundelse, der blev givet for, at man skulle true med bombardementer og om nødvendigt gennemføre bombardementer. Den begrundelse, der blev givet, var, at der var 50.000 kosovaalbanske flygtninge i bjergene, som på grund af vinterens komme i løbet af nogle få dage var truet med at dø af kulde og sult. Det var meldingen, og derfor skulle der gives grønt lys for bombardementer. Men nu får vi så at vide: Jamen vi har da hele tiden vidst, at bombardementerne kunne da tage måneder.

Blot et enkelt spørgsmål til udenrigsministeren: Hvordan forestiller man sig, at folk, der lever i bjergene og er ved at dø af kulde og sult, kan blive reddet ved hjælp af månedlange bombardementer? Det bliver de selvfølgelig ikke. Det har selvfølgelig aldrig nogen sinde været en reel mulighed for at redde de kosovaalbanske flygtninge, ligesom det aldrig nogen sinde har været en reel mulighed for at forhindre den uddrivning, den udrensning, vi har set her på det sidste, og det er baggrunden for, at vi har insisteret på, at det var nødvendigt at bruge andre metoder, som har være uafprøvede, men som vi har peget på. Det er vores holdning.

Vi kan jo ikke forhindre regeringen og udenrigsministeren i at have den holdning, at vore metoder er dårlige, og vi kan ikke forhindre, at man forkaster dem. Men vi bliver også nødt til at insistere på, at når vore metoder ikke har været afprøvet, er det jo ikke alene os, man kan beskyldte for passivitet, og så er det ikke alene os, man kan beskyldte for ikke at ville gøre noget. Det er lige så meget et spørgsmål om, at ikke bare den danske regering, men også de øvrige vestlige regeringer ikke på noget tidspunkt har ønsket at sætte hårdt mod hårdt over for den nationalisme, som har udviklet sig på Balkan.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så bliver det hr. Holger K. Nielsen, og så har hr. Peter Skaarup og hr. Tom Behnke bedt om ordet.

Holger K. Nielsen (SF):

Der var en, der sagde på et tidspunkt, at denne debat jo for mange af os på mange måder er vanskelig, fordi det er en svær situation, mange står i. Man kan på den ene side se, at der fore-